

PASARETI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. június 11.
(vasárnap)**

Földvári Tibor

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

Énekek: 135,1-2.; 241; 229,1.; 395

Lekció: 1 Péter 5, 1-9.

Alapige: Apostolok Cselekedetei 20,28

Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, te a láthatatlan valóságban létező Úrként Jézus Krisztussal, drága Megváltónkkal, aki dicsőséges feltámadott testben él és uralkodik, és mégis Szentlelked által, noha valóban továbbra is láthatatlan módon, de nagyon is valósággal jelen vagy a gyülekezet közösségében is, személyes életünkben.

És Urunk, az énekek éneklése közben is láttuk, mennyire szükségünk van szentséged megtisztító munkájára. De köszönjük, hogy mi a bűnösök, de már Isten gyermekeiként kegyelmet nyert bűnösök részesülhetünk isteni szentségedben.

Köszönjük, hogy bárki, aki még esetleg nem az Úré közöttünk, aki most itt van, ma is hozzád térhet, még mindig nem késő, még mindig tart a kegyelem ideje.

Imádunk azért is, Atyánk, mert az Úr Jézus mint jó pásztor, dicsőséges mennyei pásztorunk vezet, legeltet bennünket. Köszönjük, hogy ezért lehetünk bizonyosak az örök életben, hiszen már most elkezdődött, e földi életben is szolgálhatunk neked, és köszönjük, hogy érted.

Kérünk azokért, akik most bármi miatt is nem tudnak velünk lenni, a betegség terhe gyötri őket, kegyelmed kísérje az elég kegyelemmel.

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

Köszönjük, Urunk, hogy mint gyülekezeti közösség mi imádkozunk téged, te pedig szólni akarsz hozzánk. A jó pásztor hangját hadd halljuk ma is, hadd szóljon róla az igehirdetés üzenete. És ha rólunk is beszélsz, akkor is lássuk először őt és így magunkat. Az ő nevében Jézusért hallgasd meg imádságunkat.
Amen.

Igehirdetés

Ha a héten figyeltük a média híreit, a legtöbb híradás az angliai választások eredményéről szólt. Sokféle politikai elemzés, vélemény hangzott el. Pénteken kiderült, hogy mégis csak folytathatja miniszterelnökként az, aki. Lehet, hogy nekünk is megvolt a véleményünk a választások dolgáról, eredményéről. Egy azonban biztos, és ezért mi Magyarországon is hálásak lehetünk mindig, hogy lehetnek választások, demokratikus, szabad választások. Ez óriási ajándéka Istennek a demokratikus országokban.

Hogyha pedig a pasaréti média – most a hírlevelünkre gondolok – híreit olvastuk, akkor hallhattuk, hogy nemsokára mi is választani fogunk, tisztújítás lesz az egyházban, presbiterválasztás. A 10-es istentiszteleten a jelölőbizottság tagjait bemutatjuk majd a gyülekezetnek, és ünnepélyesen fogadalmat tesznek, hogy hűséggel végzik azt a szolgálatot, ami az ő részük ebben a választási menetben. Egyházi rendünkben mi is szavazunk, mi is választunk. Ez önmagában izgalmas, ha belegondolunk, hiszen hála az Úrnak, az igéből tudjuk, hogy az egyházi választások nem a demokrácia rendszerét követik, noha szolgálunk, szavazunk, hanem theokráciában él Isten népe, az újszövetségi nép is.

Gondoljunk bele, a theokrácia azt jelenti, hogy Isten uralkodik. Az ő akaratára érvényesül, ő dönti el, hogy kik a gyülekezet lelki vezetői, kik legyenek. Mégis a tagok, a gyülekezet, az Úr népe részt vehet benne. Ránk meri bízni az Úr az ő akaratának a megvalósítását abban a feladatban, amit a választási menetrend a mi egyházi rendünk szempontjából ad. Ajánlhatunk, jelölések lesznek, ebben a bizottságnak fontos szerepe lesz, aztán pedig megtörténik a választás.

Ezekből sejthetjük, hogy igazából nem is az a fontos számunkra, hogy vajon kik is lesznek azok, akik majd bekerülnek a presbitériumba – most is egyébként vannak presbiterei a gyülekezetnek, hála neki, hála az Úrnak –, hanem az a döntő kérdés, hogy az Úr kiket akar. Őrá kell figyelniünk. Fontos persze, hogy kik legyenek, de még fontosabb, kiket akar az Úr. Az ő jótetszését, az ő akaratát kell keresniünk nekünk, az egész gyülekezetnek.

Az istentiszteleten a presbiteri tisztségről lesz szó, de hadd mondjam így 'is' lesz szó, mert minden istentisztelet, minden igehirdetés az Úrra mutat. Nemcsak presbitereknek szól, tehát a mai igehirdetés sem, noha lehet, hogy az ő tisztségük lesz egy picit előtérben, hanem a kijelentés az Úrra mutat. Ilyen szempontból hadd emeljem ki újra: arra az Úrra – két fontos gondolat lesz majd –, akitől megbízást kapnak, akik ezt a tisztséget kapják, az Úrtól kapott megbízás, és az Úrért, az Úr által végzett szolgálat, amit ebben a tisztségben lehet végezni.

Itt rögtön hadd jegyezzem meg, hogy megbízást sok minden másra kapunk a gyülekezetben, és hát a pasaréti gyülekezet nem mondhatja, hogy nincsenek szolgálatok, hát hányféle szolgálati lehetőség van. Tegnap a missziói bizottság együttlétén a tagjai már a létükkel jelezték, hogy hány szolgálati ág van. Ami elhangzik tehát a presbiteri tisztség jellemzőihez kapcsolódóan, az mindenfajta szolgálónak, megbízottnak, szolgálati ágnak is szól természetesen, de Jézusra mutatva.

Az Úrtól kapott megbízás, és az Úrért, az Úr által végzett, vállalt szolgálat.

Ha valaki esetleg nem tudná még az itt levők közül, az a kifejezés, amit itt hallottunk az igében: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett, az Isten anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.” –, hogy vigyázóvá tett, az a tisztség feladataira utal. Viszont tudjuk a történet elejéről itt a 20. részből, hogy az efézusi véneket hívta magához az apostol, búcsúzik tőlük. A vén vagy presbiter – innen jön a szó a magyarban –, ami pedig a tisztséget jelöli, vigyázó, felvigyázó, tehát ezek a kifejezések az újszövetségi gyülekezet lelki vezetőire utalnak.

Amikor Pál magához hívta az efézusi gyülekezet véneit, bátorította őket, intette őket, mindenképpen a szolgálatban, az Úrtól kapott megbízásban való hűségre erősítette őket. A vén, a tisztségre, a püspök vagy felvigyázó pedig a feladatra, a tevékenységre utal elsősorban. Isten anyaszentegyháza, eklézsia – magyarban ezt a szót ismerjük –, eklézsia, kihívottak közössége, de a lelki vezetőket e kihívottak közösségéből elhívja az Úr bizonyos megbízásra, feladatra, tisztségre.

Készülés során én olyan hálás voltam az Úrnak, hogy éppen Szentháromság vasárnapjára esik ez a nap, mert ebben az egyetlen versben önmagában ott van a Szentháromság személye. Hiszen benne van az Isten anyaszentegyháza kifejezés, a Szentlélek az, aki tette a presbitereket a maguk helyére, és tulajdon vérével szerzett – hadd jegyezzem meg, hogy a kommentárírók itt rengeteg magyarázatot kell, hogy adjanak, mert Isten tulajdon vére az nem illik össze –, de most egyszerűen csak annyit hadd mondjak el, tulajdon vérével szerzett, az mutat Jézusra, az egyszülött Fiúra. Isten, az Atya, a Szentlélek, a Fiú, az egyszülött Fiú, aki az ő vérével megváltott, megmentett. Mert a Szentháromság Isten csodája az az egyház, akinek a vezetői, lelki vezetői a presbiterek. S hogy mennyire drága az Úrnak az ő népe, az ő egyháza, látszik, hogy Szentháromság Isten cselekszik, mindent megtesz. Nagyon személyesen munkálkodik az Úr.

Amikor az egyházra gondolunk, eszünkbe juthat az, amiről pünkösdi hétfőn is szólt az igehirdetés: látjuk az Isten népét, ahogy Barnabás látta az antiókhiai gyülekezetet, és látta az Isten kegyelmét, Isten kezének a munkája eredményét. S bátorította őket a kitartó szívvel való megmaradásra az Úrban. Hadd mondjam ki, ahogy hétfőn is elhangzott: az egyház nem a tökéletesek társasága, hanem a kegyelmet nyert bűnösök közössége. A Szentháromság Isten csodája, munkája.

Ha pedig ilyen az ő népe, milyen fontos lehet Istennek, hogy ennek a népnek kik is a vezetői, a lelki vezetői, meg miért is akarja ezt az Úr.

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

Látszik, hogy Isten népe olyan, mint a nyáj. Azt gondolom, ehhez nagyon hozzá vagyunk szokva. Remélem, egyből tudta mindenki, hogy a 23. Zsoltár-ból szólalt meg a köszöntés igéje. A köszöntés az nem a lelkipásztor gondolata, hanem a köszöntés igéje, a „Kegyelem néktek és békesség”, az az Úr megszólítása, ővele indul az istentisztelet, ővele zárul, hiszen áldás van a végén. Minden órára szól, de közben mi is részt veszünk, itt vagyunk.

A nyáj képe. Milyen ez a nyáj? Olyan nyáj, akit a tulajdon vérével váltott meg. De a bibliai téma miatt nagyon beszédessé lett nekem két igehely. A Péter 1. levele 2. rész 25. versében arról olvasunk, hogy Istennek a népe, az egyház valamilyen titkot élt át. Halljuk szószerint: „Mert olyanok valátok, mint tévelygő juhok; de most megtértetek lelketek pásztorához és felvigyázójához.” A felvigyázó ugyanaz, mint itt a presbiterekre vonatkozóan, hogy vigyázókká tett. Lelketek pásztorához, felvigyázójához tértetek meg. A Zsidókhoz írt levél 13. rész 20 versében pedig egy másik drága ige: „A békesség Istene pedig, a ki kihozta a halálból a juhoknak nagy pásztorát, örök szövetség vére által, a mi Urunkat Jézust, Tegyen készségesekké titeket minden jóra...” – és folytatja.

Pásztor, felvigyázó, Jézus, akihez megtért az ő népe. A békesség Istene – itt is a Szentháromság titkos munkája – kihozta a halálból a juhok nagy pásztorát, mert a nyájnak a pásztor a Jézus. Övé a nyáj, ez nem kérdés. De ha továbbmegyünk és nézzük a Bibliát, akkor kiderül, hogy nemcsak az egyház, az Isten népe múltja biztos, azaz hogy bűnösök voltunk, elveszettek, elveszett nyáj, tévelygő juhok, és ha nem történik változás, elkárhozunk mindannyian mindörökre. De nem ez történt, mert megváltott, megszabadított, ennek az örömben élünk. Hanem tudjuk, hogy a jövő is teljesen kibiztosított.

Jelenések könyve 7. részében bemutatja azt az egyházat, akik már az örök isteni dicsőségben, az örökkévalóság dicsőségében élnek. Azok, akik a Bárány vérében megtisztították ruháikat. Ezt mondja a 7. rész 16. versétől: „Nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé; sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség: mert a Bárány, a ki a királyiszéknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet.” A Jelenések könyve bibliai képe miatt a Bárány a pásztor, mert legeltet. a megöletett Bárány, de itt most a Bárány, aki dicsőségesen uralkodik, legeltet, tehát pásztori munkát végez, de ez már az örökkévalóság. A Jó pásztor életét adta, és emlékszünk, a megváltás öröktől fogva elvégeztetett, az örökkévalóság dicsőségében a Jó pásztor most a képben mint Bárány legelteti a népét.

Mit csinál az Úr, a Szentháromság Isten, de most mondjuk így Jézus, a Jó pásztor az ő népe földi élete során? Mit tesz az Úr? Hogyan legeltet? Itt van egy hatalmas titok: megtehetné, hogy csak úgy maga. Csak ő maga. De tetszett az Úrnak, hogy az Isten népe lelki vezetését ő végzi, de ebben használ hívó férfiakat. A presbiteri tisztség, a megbízatás szent és nagyon mély titka, a tisztség ajándéka ebben látszik. Jézus eszközeiként hívó férfiak a gyülekezet lelki vezetői, és rajtuk keresztül legeltet az Úr. Újra hadd mondjam ki: megtehetné az Úr, hogy nélkülük csinálja. Miért ne tehetné meg? De az Úr általuk.

Gondoljunk arra, hogy amikor a földi életében itt volt Jézus, akkor kiválasztott tizenkét tanítványt a sok tanítvány közül, és őket is megbízta, rajtuk keresztül akart sok mindent végezni.

Csakhogy félreértés ne legyen, itt nem arról van szó, hogy nem lehet az Úrral személyes lelki szeretetkapcsolatunk. Ez nem kérdés. Minden egyes hívőnek önmagában van kapcsolata az Úrral, de mint Isten népe, a gyülekezet, amelynek tagjai vagyunk az Úr legeltető pásztori munkáját a lelki vezetőin keresztül tapasztalhatja meg.

Ez a Szentháromság Isten akarata. Ezt ő akarta. Itt a 20. verset megelőzően arról olvasunk, hogy Pál apostol Istennek a teljes akaratát ismertette meg a gyülekezettel és az efézusi vénekkel: mert nem vonogattam magamat, hogy hirdessem nektek az Istennek teljes akaratát. Még a Péter 1. levele 5. részéből is, ami majd a 10-es istentiszteleten a lekió igéje lesz, elhangzik egy kifejezés, egy fontos jellemző a presbiteri tisztségre vonatkozóan, mikor ezt mondja: „Legeltessétek az Istennek köztetek lévő nyáját, gondot viselvén arra nem kényszerítésből, hanem örömezt.” Ez az „örömezt” kifejezés egy olyan szó az ősi nyelven, egy olyan kifejezés, ami arról beszél, hogy szívből, jóindulattal, de benne van ez is, hogy Isten jótetszése, Isten akarata szerint.

A mennyei Atya akarata, az egyszülött Fiú, a Jó pásztor végzi. És ki által? A Szentlélek által. Látjuk-e az Úr Jézust, a Jó pásztor, a dicsőségesen megtartó Urat már önmagában csupán abban a tényben, hogy ő rendelt megbízott lelki vezetőket a gyülekezetben, akiken keresztül a vele való szeretetkapcsolatot mint gyülekezet, mint közösség – és ez befolyásolja a személyes hitéletünket is természetesen – megélhetjük. A presbiterek léte, tisztsége önmagában is az Úrra mutat.

Ezért használja Péter 1. levele 5. része már ezt a kifejezést Jézusra, hogy a főpásztor. Ez is nagyon beszédes a kifejezésben, hogy mikor is írja ezt. Azt mondja, 4. vers: „Mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hivatlan koronáját.” Főpásztor. Mert pásztorokat, presbitereket adott a vezetésre. Őhözadjuk viszonyítva akkor ő a főpásztor. Péter maga is presbiternek mondja magát, pedig ő apostol volt. De apostol és egyben presbiter is lehetett, és presbiterársak.

Azért, mert az Úr így akarja az ő népét legeltetni. A nyáját legeltetni kell. A legeltetés feladata – még erről itt legyen szó – leegyszerűsítve, ugyanakkor nagyon mélyen kifejezve a Biblia alapján, az igei tanítás, az igei tanítás étellel és szóval, a gyülekezet békéje, rendje megtartása, megőrzése, a belső és a külső ellenségekkel szembeni védelme. Milyen egyszerű feladat. Amit egy pásztor végez a nyájban, hűséges pásztor, azt végzik az Isten nyájában a gyülekezet lelki vezetői.

Egy példát említek csupán: az Ószövetség idején még nem volt mindenkinek Bibliája. Nekünk is azért lehet Károli Bibliánk, mert lefordították magyarra. A könyvnyomtatás pedig lehetővé tette, meg a mai technika, hogy még a mobiltelefonon is ott van. Anyanyelven olvashatom a Bibliát bárhol. Még a könyvet se kell magammal vinni, elég, ha csak a telefon nálam van. De az ókor-

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

ban, az Újszövetség századában alig voltak bibliák. Ószövetségi tekercs sem volt mindenütt. Aztán a páli leveleket is el kellett vinni egyik gyülekezetből a másikba, mert nem tudtak fénymásolni gyorsan, meg nem tudták e-mailen elküldeni. Nem volt Biblia. S ha a gyülekezet akarta hallani az igét, a Bibliát, ott-hon nem tudta hallani.

Manapság meg lehet csinálni, hogy valaki soha életében el nem megy a gyülekezetbe, mert ő oda nem megy, mert ő a tökéletesek társaságát várja. Egyébként jegyezzük meg, hogy ha elmenne, akkor az nem is lenne már tökéletes! De ma meg lehet csinálni, mert lehet bibliát olvasni, lehet prédikációt hallgatni. Van, ahol még úrvacsorát is osztanak neten keresztül. De az ókorban ezt nem lehetett.

Az Úr népe. Szükség volt a lelki vezetőkre, mert Jézus így döntött. Hadd mondjak egy nagyon mély gondolatot. Ezen sokat gondolkoztam, hogy ezt ki lehet-e így mondani, de mégis ki kell az egész Biblia alapján, hogy az Úrral való személyes szeretetközösségünk megélése múlik azon, hogy vannak az Úrnak lelki vezetői, az ő népének. Mert őrájuk bízta a legeltetés szolgálatát. A bárány nem tudja magát legeltetni. Jézus, a főpásztor legelteti az övéit.

Remélem, most már alig várjuk – bár azért remélem, tudjuk is –, de alig várjuk, hogy akkor kik is ezek a hívő férfiak? Milyenek ők? Csak vigyázzunk, hogy itt is ne hogy beleessünk a csapdába, hogy elkezdjük őket vizsgálni. Na, nézzük meg, hogy ki az, aki ilyen. Nekünk mindig az Úrra kell nézni, hogy az Úr hogyan formálta alkalmas eszközeivé azokat a férfiakat, akiket erre a megbízásra el akart, vagy el akar hívni, ki akar választani.

Hallottuk itt, hogy Szentlelke által. És mi tudjuk, hogy mindig hozzá kell tenni ezt is a Biblia alapján: Szentlelke és igéje által. Ne csodálkozzunk azon, hogyha Isten az ő igéjében, amit az ő Szentlelke élővé, hatóvá tesz, leírja, hogy ő kiket és hogyan formál olyanná, amilyenné. Nem is az a kérdés tehát, hogy milyenek, hanem hogy kiéi, és ki által lettek olyanná. A Tituszhoz írt levél 1. részében és a Timótheushoz írt 1. levél 3. részében jónéhány jellemzőt olvashatunk – majd nézzük meg otthon is –, és miközben olvassuk, figyeljünk arra, hogy Isten kiket adott és milyenné formálva adta lelki vezetőknek már az 1. században is.

Hadd jegyezzem meg, hogy a huszonegynehány jellemző közül talán három van, amelyik a szellemi képességre vonatkozik, az összes többi személyiség jellemző. De rögtön hadd mondjam ki: személyiség jellemző. De nem óemberi, hanem jó-emberi. Abban az értelemben jó-emberi, hogy nézzük meg, hogy milyen Jézus, a főpásztor, és milyenek azok a pásztorok, presbiterek, most a kifejezéseket így mondom, akiket ő az ő népe legeltetésében használni akar.

A Timótheushoz írt 1. levél 3. részéből kiemelni szeretnék párat. Ezzel kezdi: „Szükséges annakokáért, hogy a püspök feddhetetlen legyen.” Az első a feddhetetlen élet. Olvastuk ezt a szót Jób könyvében ott az elején, és emlékszünk, hogy a feddhetetlen azt jelentette Isten számára Jóbra gondolva, hogy még a sátán előtt is mondta az Úr: – Észrevetted-e a szolgámat, Jóbot? Feddhetetlen. Nem azt jelenti, hogy büntelen – Jób mutatott be áldozatot –, ez nem a

bűntelenség szava, hanem, hogy kifogásolhatatlan. Az Úr, ha ránéz, még a sátnak is fölhívja a figyelmét, hogy nézd meg, milyen. Csak jelzem, hogyha az Úr ezt teszi, és esetleg a presbiteri tisztséget betöltő férfiakra is így mutat a sátn előtt az Úr, akkor ő az ő életüket is lehet, hogy megpróbálja majd.

De egy biztos, hogy az Úrnak is ilyen kedves. Ahogy Jézusra ránézett a menyeyi Atya, a feddhetetlen szó ezt jelenti. De mielőtt folytatnám, hadd jegyezzem meg, hogy feddhetetlen, ez nem csak a presbiterek lehet igaz, az ifjaknak, az asszonyoknak, bármelyik gyülekezeti tagnak az élete lehet ilyen. Ezt csupán a tisztség miatt kiemelendő hozta az Úr.

Aztán hangzik el, hogy egyfeleségű férfi. Tehát férfi. Gyülekezetünk szeretné a Refomáció emlékévében az egyházunkban is ezt kiemelni, hogy a presbiteri tisztség, a lelkipásztori tisztség a férfiak tisztsége. Ez az Úr akarata. Ahogy a házasságban a férj szerepét a férfi tölti be, a gyülekezeti lelki vezetést is a férfi.

Egyfeleségű férfi. Nagyon mély kifejezés, most csupán annyit mondok: a házasságban látjuk, hogy mennyire hűséges a társához. Akik köztetek presbiterfeleségek, remélem tapasztaltatok, tapasztaljátok a hűséget. Ez a hűség azt jelenti, hogy lehet, hogy néha jó későn ért haza a férj, mert a presbiteri gyűlés elhúzódott. És már gondoltatok mindenre, a gyülekezetre, (mit beszélhetnek olyan sokat), de az Úr megbízott vezetői, lelki vezetői a házasságban is egyértelmű, hogy hűségesek.

A családi életükben is látszik, hogy hogyan nevelik a gyermekeiket, ha vannak. Lakva ismerni a presbitert is.

Az is látszik a Timótheusi levélben a folytatásban, hogy nem csupán a gyülekezetben, hanem még a kívülvalók felől is jó bizonyossága legyen. „Szükséges pedig, hogy jó bizonyossága is legyen a kívülvalóktól; hogy gyalázatba és az ördög töribe ne essék.” Angliai barátaim mondták el, hogy egyszer presbiterválasztás előtt elmentek a leendőbeli, a jelölt presbiter munkahelyeire. És ha beosztottak voltak, a főnöktől, ha főnökök voltak, a beosztottaktól kérdezték meg, hogy milyen a munkájuk, hogyan szeretik őket a munkahelyükön. Kívülvalók iránt is legyen az életük olyan, ami mutat az Úrra.

Tanításra alkalmas – ez a szellemi képesség egyik kifejezése.

És még egy jelzőt kiemelek, mikor ezt mondja az ige: „Ne legyen új ember, nehogy felfuvalkodván, az ördög kárhozatába essék.” Ez az új ember kifejezés a frissen plántált növény képével. Egy frissen plántált növény még nem teherhordó. Az új ember azt jelenti tehát, hogy ne frissen megtért legyen, vagy nehogy olyan legyen, aki éppen csak bekerült a gyülekezetbe, nem is ismeri még igazán a gyülekezetet, aztán lelki vezető lesz, és akkor döbben rá, hogy hát én ezeket nem is tudom szeretni. Már bocsánatot a kifejezésért, hogy ezeket, csak az érzést akartam visszaadni. Ne legyen új ember. Nem arról van tehát szó, hogy egy fiatal nem lehet presbiter, vagy hogy csupán az idős lehet presbiter, hanem arról van szó: presbiter, vén hitben elsősorban, de néha ez az életkort is jelzi természetesen.

Kiemelem újra: olyan jelzők, amelyek azt mutatják, hogy az Úr kiket formált ilyenné, mert ő tudja, hogy kiket akar, és azok biztos, hogy ezeket a jelzőket hor-

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

dozzák. De szeretném hangsúlyozni: nehogy a tökéleteseket keressük. Most lehet, hogy valaki azt gondolja, ki van ilyen? Hát nem is ismerek senkit. Akkor ismerd meg az Urat még jobban, vizsgáld az ő igéjét, és figyeld a gyülekezet férfiain. Hogy élnek a gyülekezetben? Itt a gyülekezetben is meg lehet figyelni. Csak ki akartam emelni, hogy nem csupán a gyülekezeti élet jelzi ezt. Ahogy egyébként a hívó életünket sem csupán a templomban éljük, hanem a családban és a munkahelyen.

Mikor a 10 órai istentiszteleten be lesznek mutatva azok, akik a jelölőbizottság tagjai, az jutott eszembe készüléskor, hogy ők is lehetnének presbiterek. Csak az egyházi rendben, aki jelölőbizottsági tag, ő nem lehet majd presbiter. Gondoljunk bele, hogy aki jelölőbizottsági tagként ott lesz, presbiter is lehetne, mert ő alkalmas erre, mert az Úr tesz alkalmassá. Pál maga mondta: a mi alkalmasok voltunk az Úrtól van. Korinthusi 2. levélben.

Az Úr bennünket is, az ő népét ilyenekké formálja. Ez az új élet, a krisztusi élet, a keresztyének. Csak a megbízás miatt, az Úr azt akarja mutatni, hogy nézd meg, hogy én kiket adtam nektek, milyeneket adtam nektek, akik közül választok rajtatok kereszül.

Nagyon fontos lett számomra, hogy amikor az Úr Jézus a tizenkettőt kiválasztotta a sok tanítvány közül, előtte van az a történet a Lukács evangéliumában, hogy fölment a hegyre és egész éjjel imádkozott. Az nincs leírva, hogy azért imádkozott, hogy kiválassza, de az egyértelmű, hogy a történet sorrendje úgy alakul, hogy egész éjjel imádkozott, lejött a hegyről és kiválasztotta a tizenkettőt. Az üzenet miatt mondom így: nekem ez a sorrendiség azt jelzi, hogy mi is nyugodtan imádkozhatunk akár egész éjjel is, ha nincs senki a szemünk előtt. Kit ajánljak? Mert majd lehet ajánlani, erről olvashattunk a hírlevélben, ezt most nem akarom elsorolni. De ha nincs a szemem előtt egy sem, hogy kit ajánljak, akkor kérem az Úrtól, ő mutassa meg.

Vagy ha nekem már megvan az ajánlott személyem, mert már valakire nagyon gondoltam, akkor a Tituszhoz meg a Timótheushoz írt 1. levél, meg a Cselekedetek könyve 20. része, meg a Péter 1. levele 5. része fontosak. Ezek az igék szólnak, hogy kiket adott az Úr, olvassam el, vizsgáljam meg, de az Úrra figyelve. Lássuk meg, kiket adott ő lelki vezetőinknek. Újra hangsúlyozni szeretném: nem a tökéletesek társasága, hanem a kegyelmet nyert bűnös férfiak Úrtól kapott megbízást teljesítő közössége lesz majd a presbiterek szolgáló közössége.

Ez szolgálat. Úrtól kapott megbízás, az Úr által képessé tett megbízatás, és az Úrért vállalt és az Úr dicsőségére és az Úr által végzett szolgálat. Ahogy jeleztem az elején: szolgálni mindannyian szolgálhatunk valamilyen módon. Ez is kiváltság. Erről is lehetne külön prédikációt tartani. Most csupán azt, hogy az Úr, milyen az Úr, kicsoda az Úr, aki ezt a tisztséget és ezt a megbízást úgy adja, hogy szolgálat.

A tisztség maga hordozza, hogy vezetői tisztség. Emlékezzünk arra, hogy az Ószövetségben is, amikor arról volt szó, hogy pásztor, akkor az nem csupán a nyájban szolgálatot teljesítő pásztor volt, hanem pásztornak nevezi az Ószö-

vetség a királyokat, a fejedelmeket, az uralkodókat. Pásztori tisztség nekik is. Ma is egyébként a világi tisztség is bárcsak ilyen lenne. De az a lényeg, hogy vezető.

Itt fontos jellemző a szolgálat szempontjából: ha vezető, akkor tud szolgálni, ha ő is vezetett. Ezért mondta itt a 20. rész 28. versében, ezzel indított, az apostol: viseljetez gondot magatokra. Legyetek vezetettek, azaz a ti személyes életetek jelezze, mutassa, hogy a ti uratok az Úr. Pásztorok vagytok, a ti páztorok pedig a főpásztor. A személyes hitélet, hívó életgyakorlat és az Úr ígéjével való személyes szeretetközösség. Nagyon fontos: viseljetez gondot magatokra.

Azt jelentette ez a tanítványoknak Jézus földi életében, hogy elhívta őket – Márk evangéliumából tudjuk –, elhívta őket, hogy vele legyenek, aztán kiküldje őket. Vele lenni, hogy aztán küldjön. Minden egyes szolgálatnál, megbízásnál igaz ez nekünk: az Úrral lenni, aztán szolgálni. De itt a vezető legyen először vezetett személy.

Ha szolgál, akkor nem uralkodik. Akik közöttünk a világi hivatásukban főnökök, azok nagyon jól átérezhetik, hogy nem is olyan egyszerű néha megélni ezt, hogy én vagyok a főnök, de közben mégis úgy kell vezetnem, hogy ne azt érzékeltessem, hogy én vagyok a főnök. Néha persze kell talán bizonyos beosztottak iránt, de a főnök, a vezető nem uralkodni akar, mert nem őmiatta vannak a dolgok, a cég, a munkahely, hanem ő is, hogy áldássá legyen, megbízást kapott.

Szolgálni, nem uralkodni. Ha emlékszünk, Jézus, amikor arról beszél, hogy ő is miért jött, akkor nem azt mondta – most tudatosan mondom, ahogy szoktam, először negatívan, tehát hamisan –, hogy az embernek Fia sem azért jött, hogy ő szolgáljon, hanem hogy neki szolgáljanak. Fordítva: „Mert az embernek Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon...” És mi a folytatás: „...és adja az ő életét váltságul sokakért.” (Márk 10,45) Előtte meg arról van szó, hogy a tizenkét tanítvány szeretett volna nagy lenni, meg első lenni, tehát uralkodni, és Jézus helyreteszi őket.

Szolgálni. Jézus példát is adott: lábmosás története. Itt hangzott el: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek.” De ez nem új. Az új az: úgy szeressétek egymást, ahogy én. Mindenfajta megbízásban, szolgálatban, de a presbiteri tisztség Úrtól kapott megbízatásában minősítetten is igaz ez: szolgálni, nem uralkodni. Péter 1. levelében hallhattuk is: nem uralkodva a nyájban.

Viseljetez gondot magatokra és az egész nyájra. Egész nyájra. A nyájban vannak fekete bárányok is. A lelkipásztorok fekete ruhája meg palástja nem azt jelzi, hogy fekete bárányok, bár néha lehet, hogy úgy érezzük, de a fekete bárány azt jelenti most a szójátékos képben, hogy nem fehér. Mert a fehér bárány, akit könnyű vezetni. Aki mindig odadörgölőzik és jelzi, hogy ő hogy szereti a pásztor, aki mindig engedelmes a pásztor hangjának, és mindig azt teszi, amit a pásztor akar. Jelzem, Jézus is örül, ha ilyenek vagyunk. Bárcsak ilyen lenne minden bárány a nyájban! De nem mindig ilyenek.

Elég ha arra gondolunk, hogy milyenek voltak Jézus tizenkét tanítványa. Hát ők se voltak annyira fehér bárányok. Az egész nyáját. Tehát azt is, aki elcsa-

A FŐPÁSZTOR MEGBÍZÁSA

tangol talán. Azt is, aki lehet, hogy öklelős. Kos. Okos. És mindig elmondja, hogy mire gondol, de ezzel úgy odaöklel, fájdalmat okoz. De ő is az Úr nyája tagja. Hogy legeltessem, hogy vezessem, hogy az Úr munkálkodhasson benne, ha ilyen? Vagy hogy kell elhordozni szeretetben, úgy szeretni, ahogy Jézus?

Pétert mikor bízta meg Jézus azzal, hogy legeltesd az én bárányimat? Úgy, hogy előtte megtagadta, aztán helyreállhatott, és Jézus megkérdezte tőle, hogy jobban szeretsz-e, meg szeretsz-e engem. És Péter a válaszaiban jelezte, hogy szereti Jézust, és Jézus akkor mondta, hogy akkor szeresd azokat, akiket rád bíztam.

Ez ma is így van. Szolgálni azok között tudunk, akiket szeretünk. Akiket nem szeretünk, annak nem fogunk szolgálni. Az nem szolgálat, az legfeljebb szolgáltatás. Az egész nyájra. Én hálás vagyok az Úrnak, hogy gyerekkoromtól fogva egészen mostanáig – tehát benne vannak a pasaréti presbiterek is – olyan presbitereket ismerhettem meg szülőfalumban és itt Pasaréten, akik nem szolgálatni akartak, hanem szolgálni. Arról már nem is szeretnék beszélni, hogy olyan lelkipásztorokat. És milyen ajándék ez az Úrtól.

Benne van az is, és még két jelzőt mondok: „Viseljetek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szent Lélek titeket vigyázókká tett.” Benne van tehát a vigyázás. Órizni kell a nyáját, mert vannak farkasok. Kívül, belül. Itt a folytatásban olvashatjuk is majd. Emlékszünk, hogy Jézus is hogy vigyázott az övéire, védte az övéit. Fontos a nyáj védelme a farkasoktól.

De meg kell jegyezni, hogy a nyáját a farkasoktól védeni kell. Ha viszont arról van szó, hogy az Úr szeretné a nyáját gyarapítani, küld bennünket a világba, küld azok közé, akik még elveszettek, akkor hogy is küld minket? Hogyan küldi a presbitereket? Elküldelek titeket, mint farkasokat a juhok közé? Elküldelek, mint juhokat a farkasok közé. Tehát a farkasok, akik lehet, hogy megtérnek egy idő múlva. Most még védeni kell tőlük a nyáját, de van, amikor ők is bűnbánatra jutnak, és egyszer csak az Úré lesznek. Pál maga erre hatalmas példa. Damaszkuszba azért megy, hogy bántsa az Úr népét, aztán az Úr megnyeri magának, és Pálból is milyen hívó szolgálatot formált az Úr.

Péter 1. levele 5. része említett versében pedig hallottuk, hogy aki szolgál az Úrnak – és itt is igaz, újra hadd mondjam, minden szolgálatra igaz ez –, jutalmat kap. Jutalom a szolgálatért. Már a szolgálat maga is ajándék, hiszen Úrtól kapott megbízás, tisztség, tőle kapott lelki értékek, ajándékok, a krisztusi élet jellemzői, ezek kincsek. Szolgálni itt a földi életben az Urat úgy, hogy az övéit szeretni, ezek hatalmas ajándékok. És ráadásul azt mondja az Úr, és én ezért még szeretnék nektek dicsőséges koszorút, koronát adni, mert a főpásztor jön, és akkor, amikor eljön Jézus az örökkévalóság dicsőségében, szeretné jelezni, hogy én tudom ám, hogy hogy szolgáltatok.

A presbitérium, a presbiteri tisztség mint tisztség Úrtól kapott megbízás, az Úr által képessé tett szolgálat, az Úrnak, az Úr dicsőségére végezve. S ha az Úr ad presbitereket, adott eddig is, és hisszük, hogy ezután is ad, és az ő megválasztásukban, most még csupán ajánlásukban mi is részt vehetünk, ez hatalmas kiváltság, ajándék.

Ez felelősség is, de az igehirdetés üzenetében Isten arra bátorít, hogy nézzünk erre az Úrra, nézzük az Urat, hogy az ő eszközeinként lehessünk mi is ebben az egyházi rendünk szerinti választási menetben hűséges szolgálók.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged, mennyei Édesatyánk, hogy az Úr Jézus Jó pásztorként adta életét a juhokért. Imádunk, hogy Szentlelked és igéd által mi személyes szeretetkapcsolatban lehetünk ezért teveled. Köszönjük, hogy ma is uralkodik a Jó pásztor, a Főpásztor. Imádunk téged azért a dicsőségért, amit az örökkévalóságban készítettél nekünk, a tiednek. És imádunk téged hálaadással, magasztalunk azért a csodáért, amit itt a földi életben mint Isten népe, gyülekezeti közösség eltölthetünk együtt.

Köszönjük, Urunk, hogy te választottál bennünket, mint népedet. És hadd adjunk hálát, hogy te döntöttél úgy, hogy legyenek lelki vezetőink. Köszönjük azoknak a szolgálatát, aki eddig szolgáltak és szolgálnak is tovább hűséggel. És köszönjük előre azokat, akiket majd a tisztújítás során adni akarsz. Köszönjük azokat a hívő férfiakat, akik olyan jellemzőket, krisztusi jellemzőket hordoznak, amilyenekről szóltál. És köszönjük azokat az asszonyokat, ifjakat, gyermekeket, akik keresztyének. Köszönjük, Urunk, hogy a te néped szent nép.

Arra kérünk, hadd tudjunk rád figyelni a családi életben, a munkahelyi életben is, éljük meg mi is azt az életet, ami dicsóít téged, kedves neked, és áldássá lehet a nem hívők között is.

Hálát adunk teneked, hogy tapasztalhatjuk a Jó pásztor szeretetét, védelmét. Köszönjük, hogy ma is őrzöd a tieidet. Akik most betegek a gyülekezetből, rád bízunk őket. A kórházban levőket, műtét előtt vagy után levőket is.

Vigasztald a gyászolókat. Köszönjük, hogy több drága testvérünket, noha hazahívtad, bennünket pedig vigasztaltál, a családokat is, továbbra is.

Köszönjük a megszületett gyermekeket. Áldunk azokért, akik várják a gyermekek születését. Hálásak vagyunk, hogy te így is gyarapítani akarod a te népedet.

Kérünk, Urunk, adj nekünk türelmes szeretetet akkor, amikor juhokként küldesz a farkasok közé. Magasztalunk, hogy ma is hozzád lehet térni bárkinek, a lehetetlennek tűnő eseteknek is.

Világi vezetőinkért is imádkozunk. Adj az ő szívükbe is pásztori lelkületet, alázatot. Tartsd őket is kegyelmedben.

És kérjük, Urunk, ma is, adj békét Kárpátalján, Ukrajnában. Vess véget a háborúnak ott. De addig is, amíg tart, legyél a magyarokkal, legyél a lelki testvéreinkkel, erősítsd őket.

Most a csendben elmondott imádságunkat is hallgasd meg, kérünk, Jézus érdeméért.

Ámen.

395. dicséret

(Herrnhag, 1735.) Basel, 1745.

Is- ten szí- vén meg- pi- hen- ve
 Hi- tünk kar- ja úgy ö- lel- je

Forr-jon szí-vünk egy-be hát,
 É- des Meg-vál- tón-kat át! Ó fe-jünk, mi

né- ki tag- ja, Ó a fény, mi szí- ne- i;

Mi cse-lé-dek, ő a gaz-da Ó mi-énk, ö-vé-i mi.

2. Szeretben összeforrva, Egy közös test tagjai,
 :/: Tudjuk egymásért harcolva, Ha kell, vérünk ontani.
 Úgy szerette földi nyáját S halt meg értünk jó Urunk;
 Fájna néki, látva minket, Hogy szeretni nem tudunk.

3. Nevelj minket egyességre, Mint Atyáddal egy
 te vagy, :/: Míg eggyé lesz benned végre Minden szív
 az ég alatt; Míg Szentlelked tiszta fénye Lesz csak
 fényünk és napunk, S a világ meglátja végre, Hogy
 tanítványid vagyunk.

Zinzendorf M. L., 1700–1760.